

[Steen.]

fulde Anerkendelse for hans Ord om, at der skal her i Landet tales anstændigt om hæderlige Mænd. Jeg tager heraf Anledning til nu at henstille til det ærede Medlem at overveje, om den paagældende Taler maatte egne sig bedre til at tale ved andre Partiers Møder. For saa daarlig er Det konservative Folkepartis Sag heller ikke, at de behøver at betjene sig af Udtryk som dem, der her er anvendt. Os kan det ikke skade, men jeg synes nok, at hele vort politiske Liv havde Krav paa en anden og retfærdigere Bedømmelse, idet Sandheden er den, at hele den Udvikling, der her i Landet er foregaaet under den Styreform, der er vor, og som vi vil værne, udbygge og styrke, er foregaaet efter en Opgangens og Fremgangens Linie. Det er det paa det økonomiske som paa det sociale og det kulturelle Livs Omraader. Hele Grundlaget for vort Folks Liv, som taaler Sammenligning med Forholdene andetsteds i Verden, hvorhen vi end maatte vende vore Øjne, er Resultatet af Forholdenes Udvikling, saaledes som Folkets egen Vilje har formet den; der er sket en saadan Forbedring i Vilkaarene, i Tilstanden for Folkets store Flertal, at enhver Sammenligning med Tilstanden i svundne Tider vil falde ud til Fordel for de Forhold, hvorunder vi lever i Dag.

Hvis jeg for et Øjeblik havde den Evne, man i Eventyret har tillagt Ynglingen, at han blot behøvede at gnide paa Lampen, saa skete der, hvad han ønskede, saa ved jeg, hvad jeg bl. a. vilde bruge den til. Jeg vilde bruge den til at skaffe Respekt for Fremskridtet i Verden, og en sikker Vej vilde i dette Land være at genskabe svundne Tider i al deres Herlighed. Men det skulde med altsammen, baade den Nøjsomhed, der var Udtryk for den bitre Nødvendighed, og den Tilfredshed, der var Udtryk for, at der ikke var nogen Mulighed for at træde op mod Tidens Uret og Tidens Vilkaarlighed. Saa vilde jeg hurtigt komme til at gnide igen, for man vilde blive forfærdet, Kravet vilde lyde: 1938 tilbage! I hele denne Udvikling, som den op gennem dette Aarhundrede har formet sig, fra da til nu, har vi øvet en Gerning og øvet den i Troen paa Fremskridtets Værdi, som opfordrer os, som forpligter os til et fortsat Arbejde for de Ideer, der er vore, og over for, hvad der er naaet, til at værne dette, holde det i Ære over for Angreb, over for Underkendelse, over for Mistænkeliggørelse, fra hvad Side den end maatte komme, og hvor moderne Angriberen end maatte være udstyret.

Valdemar Thomsen: Her ved Finanslovforslagets første Behandling er det en god gammel Skik at drøfte Sommerens Begivenheder og Regeringens Stilling dertil. Maa jeg indlede mine Bemærkninger med en kort Omtale af et Forhold, der ikke just pynter paa Regeringen og dens Partier, navnlig da ikke paa de Radikale som specielle Værnere og Vogtere af aandelig Frihed, Talefrihed o. s. v. Det ærede Medlem Hr. Steen har for et Øjeblik siden, som han plejer, forsikret Tinget om sin store Kærlighed til Folkefrihed og Folkestyre. Det, jeg tænker paa, er noget, som har vakt Opsigt og, tør jeg nok sige, Harm i store Kredse i Befolkningen, nemlig dette, at Radioraadet afslog Bondestævnekomiteens Anmodning om Transmission af Talerne ved Bondestævnet i Odense den 29. Juli.

Selv i Kredse, der staar Regeringspartierne nær, er man heldigvis klar over, at slikt Magtmisbrug skaber udbredt Mistilid, ikke alene til Radioraadet, men ogsaa til Regeringens Frisind. I dette Tilfælde er ingen Tvivl mulig. Det, man er bange for, er, at Sandheden om de faktiske Forhold i vort Land skal naa frem til Befolkningens brede Lag. Det vilde selvfølgelig ogsaa være slemt, navnlig for den Presse, der ikke skyer noget Middel for at fremstille Regeringen som noget nær ufejlbarlig. Hvad er det dog for en ussel Form for Frihed og Frisind, som vi, alt som Tiden gaar, trods det ærede Medlem Hr. Steens Forsikringer, kommer længere og længere ud i! Mig forekommer det ikke at være nogen god Ouverture til de Forhandlinger om Rigets Grundlov, som skal finde Sted nu i de nærmeste Dage. En af det sande Demokratis Grundpiller er og maa være: frit Løb for sund og vel underbygget Kritik.

For øvrigt er det ikke første Gang, at Ledelsen af Statsradiofonien viser sin Foragt for det arbejdende Landbrug. For 2 Aar siden nægtede man, saa vidt mig bekendt endda enstemmigt, at transmittere Rønge-Stævnet. Hvordan Stillingen har været denne Gang, foreligger der ikke noget om, men hvis de forskellige Partiers Repræsentanter ikke kan fralægge sig Ansvar for dette lumpne Overgreb, vi her har været Vidne til, maa man vel gaa ud fra, at der ogsaa denne Gang har været nogenlunde Enighed inden for de 4 store Partier om at komme Landbrugernes Sammenslutning til Livs.

Nu er det meget muligt, at Regeringen og den ansvarlige Minister vil fralægge sig Ansvar for den Haan, der her er vist Landbruget, og jeg tror saamænd heller ikke, at